

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/26/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4116204081
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Sidónia Sládečková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4116204081.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a členiek senátu JUDr. Eriky Madarászovej a JUDr. Lenky Halmešovej v spore žalobkyne: F. B., nar. XX.X.XXXX, bytom F., Q. č. XXXX/XX, zast. Mgr. Barborou Novákovou, advokátkou so sídlom Nitra, Štefánikova 15, proti žalovanému: F. B., nar. XX.X.XXXX, bytom F., K. XXXX/XX, zast. JUDr. Zuzanou Porubskou, advokátkou so sídlom Farská 25, Nitra, o vylúčení manžela z užívania nehnuteľností, o odvolaní žalovaného proti rozsudku súdu Okresného súdu Nitra č.k. 12C/71/2016-52 zo dňa 15.08.2016 takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **z r u š u j e** a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom vyhovel žalobe a žalovaného úplne vylúčil z užívania nehnuteľností nachádzajúcich sa v katastrálnom území F., zapísaných na LV č. XXXX ako stavba-rodinný dom so súpisným číslom XXXX, postavený na parcele číslo XXX/X, nehnuteľnosti zapísanej na LV č. XXXX ako parc. č. XXX/X- zastavané plochy a nádvoria o výmere XXXmX a nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX ako parcela č. XXX/X záhrada o výmere XXXmX, parc. č. XXX/X záhrada o výmere X.XXX m2. Žalovanému uložil povinnosť predmetné nehnuteľnosti vypratať do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a zakázal mu vstupovať do predmetných nehnuteľností. O trovách konania rozhodol tak, že priznal žalobkyňi náhradu trov konania v plnej výške. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 146 ods. 2 Obč. zákonníka, čl.16 ods. 2 Ústavy SR a čl. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Vecne rozhodnutie svoje odôvodnil zisteným skutkovým stavom z ktorého mal preukázané splnenie zákonných podmienok pre vyhovie žalobe. V dôvodoch uviedol, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 15. 02.2016 domáhala úplného vylúčenia žalovaného z užívania nehnuteľností nachádzajúcej sa v katastrálnom území F., zapísaných na LV č. XXXX a na LV č. XXXX(rodinný dom a zastavaný pozemok) ktoré majú strany sporu v bezpodielovom spoluvlastníctve ako aj príslušných nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX (záhrady), ktoré majú strany sporu v podielovom spoluvlastníctve a zároveň sa domáhala uloženia povinnosti žalovanému predmetné nehnuteľnosti vypratať do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zákaz vstupovať mu do predmetných nehnuteľností. Žalobu odôvodnila s poukazom na ust. § 146 ods. 2 Obč. zákonníka tým, že so žalovaným sú manželia a ich manželstvo bolo až do roku 2012 harmonické, žalovaný sa však zmenil, zostal agresívny a výbušný, viackrát ju fyzicky napadol, našiel si priateľku, často sa hádali, vyhrážal sa jej, nadával, preto sa bála o svoj život a zdravie a podala na neho trestné oznámenie. Proti žalovanému bolo 18.01.2016 vznesené obvinenie pre prečin nebezpečného vyhrážania a bol vzatý do väzby. Vzhľadom na doterajšie konanie žalovaného má dôvodnú obavu, že po prepustení z väzby, bude pokračovať v jeho násilnom správaní pre ktoré je spolužitie s ním v spoločnom dome vylúčené a takéto pomery jej nedovoľujú dom pokojne užívať bez strachu o svoj život a zdravie. Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že strany sporu sú bývalými manželmi. Ich manželstvo už bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Nitra č.k. 14C/181/2016-32 zo dňa 13.6.2016, právoplatne dňa 28.7.2016. Medzi stranami sporu v súčasnosti neprebíha konanie o vyporiadanie ich bezpodielového

spoluvlastníctva manželov, ktorého predmetom by boli aj nehnuteľnosti, z užívania ktorých chce žalobkyňa žalovaného vylúčiť. O dočasnom vylúčení žalovaného z užívania nehnuteľností už Okresný súd Nitra rozhodol uznesením č.k.17C/20/2016-14 zo dňa 18.1.2016, právoplatným dňa 3.3.2016 nariadením predbežné opatrenie, ktorým žalovanému, zakázal dočasne nevstupovať do predmetných nehnuteľností až do právoplatného skončenia konania vo veci samej o vylúčení žalovaného z užívania nehnuteľností, ktorý návrh uložil žalobkyni podať v lehote do 30 dní, ktorý žalobkyňa podala a je predmetom tohto konania. Súd poukázal na to, že medzi stranami sporu došlo už v roku 2015 a 2016 k narušeniu ich vzájomných vzťahov vážnym spôsobom, čo neskôr vyústilo do rozvodu ich manželstva. Vzhľadom k tomu, že v tom čase bývali v spoločnej domácnosti, ich napäté vzťahy sa prejavovali v ich každodennom spolužití, pričom pri ich vzájomných hádkach boli zväčša prítomní len oni. Nezhody medzi stranami sporu pokračovali, stupňovali sa, žalovaný bol uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania v trestnom konaní. Z uvedených skutočností súd dospel k záveru, že v konaní bolo preukázané, že medzi stranami sporu v čase ich spolužitia v rodinnom dome boli manželské nezhody a aj po rozvode ich manželstva dochádzalo medzi nimi k nezhodám, žalobkyňa v konaní preukázala, že nezniesiteľnosť spolužitia so žalovaným v dôsledku fyzického a psychického násillia má takú intenzitu, že ich spolužitie je možné objektívne považovať za nezniesiteľné, a preto súd žalobe vyhovel a to aj napriek existencii Dohody o spoločnom spolunažívaní zo dňa 27.5.2016. Súd posúdil túto dohodu ako absolútne neplatný právny úkon s poukazom na ustanovenie § 37 OZ, ktorý žalobkyňa neuzatvorila slobodne a vážne, ale pod vplyvom obáv a strachu zo žalovaného a aj po uzavretí tejto dohody došlo ku konfliktu 12.6.2016, o čom svedčí uznesenie OO PZ Mojmirovce zo dňa 12.7.2016. Navyše aj nevhodné správanie sa žalovaného, ktorý bezdôvodne opustil pojednávaciú miestnosť len potvrdilo skutočnosti uvádzané žalobkyňou. Z uvedených dôvodov súd žalobe vyhovel a úplne vylúčil žalovaného z užívania všetkých nehnuteľností zapísaných na LV č. XXXX, LV č. XXXX a LV č. XXXX a zároveň mu uložil povinnosť predmetné nehnuteľnosti vypratať do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a zakázal mu vstupovať do predmetných nehnuteľností s tým, že naďalej zostáva vlastníkom predmetných nehnuteľností a zrejme v budúcnosti strany sporu čaká vyporiadanie ich bezpodielového a podielového spoluvlastníctva k týmto nehnuteľnostiam. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ust. § 255 a § 257 CSP a v konaní úspešnej žalobkyni priznal náhradu trov v plnej výške, pretože nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie jej trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, žiadal napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie alebo napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. V odvolaní ako odvolacie dôvody síce citoval všetky odvolacie dôvody uvedené v ust. § 365 ods. 1 CSP ale konkretizoval len odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP. Namietal, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) /CSP) a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) /CSP). Uviedol, že prvý výrok napadnutého rozsudku, ktorým ho úplne vylúčil z užívania nehnuteľností nie je vydaný v súlade so zákonom a je nepreskúmateľný. Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd na danú vec aplikoval ust. § 146 ods. 2 Obč. zákonníka, ale podľa tohto ustanovenia je vylúčenie manžela z užívania nehnuteľností možné iba v prípade takej nehnuteľnosti, ktorá je v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov. Z listov vlastníctva vyplýva, že nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX ako záhrada sú v podielovom spoluvlastníctve strán sporu a preto nebolo možné na ne aplikovať ust. § 146 OZ. Ďalej namietal, že v rozhodnutí absentuje časové obmedzenie zásahu do vlastníckeho práva, keď ho súd úplne vylúčil z užívania nehnuteľností a že súd nemal zistené žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali jeho úplné vylúčenie z užívania nehnuteľností, pretože skutkové okolnosti, ktoré predchádzali vydaniu napadnutého rozsudku o jeho údajnom fyzickom a psychickom napádaní žalobkyne, vychádzali iba z tvrdení žalobkyne, ktorá iba opakovala skutky riešené v trestnom konaní. Ďalšie jeho konanie voči žalobkyni, pre ktoré by mal byť vylúčený z užívania nehnuteľností nebolo zistené. Popiera, že by sa jej opakovane vyhrážal alebo sa k nej choval agresívne, pretože sa k žalobkyni po prepustení z väzby už nevrátil, má novú priateľku s ktorou čaká dieťa a túto situáciu nezvláda žalobkyňa, ktorá mu neustále telefonuje, posila meilové správy, z ktorých je zrejme že sa mu chce pomstiť. Nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, že dohoda o spoločnom užívaní zo dňa 27.05.2016 je absolútne neplatná z dôvodu, že ju žalobkyňa podpísala pod nátlakom. Toto tvrdenie žalobkyne nebolo v konaní ničím preukázané a ani z odôvodnenia rozsudku nie je zrejme na základe čoho súd dospel k takémuto záveru. Podpísanie dohody iniciovala žalobkyňa, ktorá ho žiadala, aby sa staral o psov a údržbu domu, čo vyplýva z jej meilovej komunikácie. Vzhľadom na nariadené neodkladné opatrenie, bez uzavretia dohody so žalobkyňou by tak urobiť nemohol. Záverom konštatoval, že napadnuté rozhodnutie nemá oporu v zákone a súd vec nesprávne právne posúdil, keď

v súčasnosti neexistuje žiadna okolnosť ani skutok, ktorý by čo i len nasvedčoval tomu, že sa chová neprimerane voči žalobkyni.

3. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhla napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania. Poukázala na znenie ust. § 146 ods. 2 OZ, ktoré síce vyžaduje, aby nehnuteľnosť bola v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov, ale podľa jej názoru je možné analogicky toto ustanovenie použiť aj na nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve manželov, čo zdôvodnila už v žalobe. Zdôraznila, že žalovaný v odvolaní popiera, že by z jeho strany dochádzalo k fyzickému alebo psychickému násiliu voči nej, odvolávajúc sa na skončené trestné konanie, ale práve v trestnom konaní, ktoré bolo právoplatne skončené uznaním žalovaného vinným, bolo jeho násilné správanie preukázané. Odvolacie dôvody uvedené v odvolaní sú len citáciou § 365 ods. 1 CSP, nie je preto jasné, pre ktoré odvolacie dôvody je odvolanie podané. Na záver zdôraznila, že boli splnené všetky podmienky, ktoré zákon pre aplikáciu ust. § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka vyžaduje a to bezpodielový spoluvlastnícky vzťah manželov k domu, spolužitie osôb, medzi ktorými dochádza k hrozbe domáceho násillia v dome, fyzické alebo psychické násillie voči druhému manželovi, prípadne existencia hrozby takéhoto násillia, realizácia násillia, resp. jej hrozby vo vzťahu k manželovi, ktorý býva v spoločnom dome, nachádzajúcom sa v bezpodielovom spoluvlastníctve manželov a neznesiteľnosť ďalšieho spolužitia.

4. Žalovaný v replike na vyjadrenie žalobkyne k jeho odvolaniu uviedol, že na nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve nemožno aplikovať ust. § 146 ods. 2 OZ a v napadnutom rozhodnutí absentuje odôvodnenie prečo ho súd vylúčil aj z užívania nehnuteľností, ktoré nie sú v BSM a preto je napadnutý rozsudok v tejto časti nepreskúmateľný. Čo sa týka údajných fyzických útokov na žalobkyňu, na ktoré poukazuje žalobkyňa, sa stali v minulosti a za ne bol už právoplatne odsúdený. Žiadne ďalšie násillie alebo hrozba násillia z jeho strany nebola preukázaná, čo je pre právne posúdenie veci podstatné. Práve žalobkyňa sa voči nemu správa agresívne, obťažuje ho telefonátmi a meilami a aj členov jeho rodiny.

5. Žalobkyňa v reakcii na repliku žalovaného zotrvala na svojich doterajších prednesoch a k namietanej časovej neohraničenosti trvania vylúčenia žalovaného z užívania nehnuteľností uviedla, že nakoľko BSM strán sporu nie je doteraz vyporiadané, žalovanému nič nebráni podať návrh na súd na jeho vyporiadanie, resp. nehnuteľnosti predať a vyporiadať sa a preto tvrdenie žalovaného, že jeho vylúčenie z užívania nehnuteľností je trvalé, je nedôvodné.

6. Žalobca doručil odvolaciemu súdu podanie v ktorom oznamuje nové skutočnosti podstatné pre rozhodnutie o odvolaní a to, že žalobkyňa uzatvorila nové manželstvo a jej súčasný manžel bol právoplatne odsúdený za vyhrážanie sa žalovanému a vzatý do väzby aj za vyhrážanie sa žalobkyni. Žalobkyňa podala žalobu o vyporiadanie BSM a žiada, aby bol dom pridelený do jeho vylúčného vlastníctva, vec sa vedie na OS pod sp. zn. 12Pc/18/2017.

7. Žalobkyňa na toto podanie žalovaného reagovala písomným vyjadrením tak, že žiadna zo skutočností uvádzaných žalovaným, aj keby bola pravdivá, nie je pre toto konanie relevantná, pretože v odvolacom konaní je bezpredmetné uvádzanie nových skutočností ktoré nastali po vynesení rozsudku súdu prvej inštancie, s výnimkou novôt v odvolacom konaní v zmysle ust. § 366 CSP, čo nie je tento prípad. Ďalšie skutočnosti, ktoré žalovaný uvádza (správanie sa tretích osôb k nemu) skutkovo nesúvisia s predmetným konaním. Tvrdenia žalovaného o tom, že nehnuteľnosť chátra a že by ju neužívala nie sú pravdivé, čo napokon potvrdzuje znalecký posudok vyhotovený v konaní o vyporiadanie BSM.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnuté, v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), prejednal odvolanie žalovaného bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP), a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušiť a vec podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

9. Predmetom konania je žaloba podľa § 146 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ktorou sa žalobkyňa domáha úplného vylúčenia žalovaného z užívania nehnuteľností patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva manželov aj do podielového spoluvlastníctva manželov a to z dôvodu psychického a fyzického násillia ako aj hrozby takéhoto násillia zo strany žalovaného ako manžela voči nej ako manželke.

10. Nezhody medzi manželmi upravuje ust. § 146 OZ pričom ide o konanie návrhové, návrh môže podať jeden z manželov a môže sa týkať len nezhôd o právach a povinnostiach manželov k spoločnému majetku. Táto právna úprava má prispieť k obmedzovaniu násilného správania manželov

pri riešení nezhôd o právach a povinnostiach vyplývajúcich z bezpodielového spoluvlastníctva a je občianskoprávnou sankciou v prípadoch, keď toto ustanovenie nebude mať dostatočne výchovný účinok na páchatel'ov násilia. V ust. § 146 ods. 2 OZ je upravený osobitný dôvod pre obmedzenie užívacieho práva druhého manžela k domu alebo bytu, ktorý tvorí predmet bezpodielového spoluvlastníctva. Týmto zákonom aprobovaným dôvodom je fyzické alebo psychické násilie alebo už samotná hrozba takéhoto násilia, neznesiteľnosť ďalšieho spoluzítia manželov v spoločnom dome alebo byte. Právnym prostriedkom ochrany je návrh manžela, aby súd obmedzil užívacie právo násilného manžela k domu alebo bytu patriacemu do bezpodielového spoluvlastníctva alebo aby ho z užívania celkom vylúčil. Na základe rozsudku súdu sa užívacie právo k domu alebo bytu môže zúžiť alebo úplne vylúčiť, pričom obmedzenie užívania spočíva v zúžení práva na určitý vymedzený priestor v dome alebo byte, ak to stavebné usporiadanie domu alebo bytu umožňuje. Úplné vylúčenie z užívania znamená, že sa manžel musí vyťahovať z domu alebo bytu. Súd o úplnom vylúčení z užívacieho práva nemôže rozhodnúť bez časového obmedzenia, v opačnom prípade by išlo o neprípustný zásah do vlastníckeho práva (čl. 20 ods. 1 a čl. 20 I ods. 4 ústavy SR).

11. Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

12. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

13. Ustanovenie § 220 ods. 2 CSP určuje obsahové náležitosti rozhodnutia súdu. Ich správnosť a úplnosť je preto podkladom vykonateľnosti a preskúmateľnosti rozhodnutia. Štruktúra odôvodnenia rozhodnutia je v priamej spojitosti so základným právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods.1 Ústavy SR. Ak súd pri odôvodnení rozsudku nepostupuje spôsobom, ktorý záväzne určuje § 220 ods. 2 CSP, dochádza nielen k tomu, že rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov alebo pre ich nezrozumiteľnosť, ale aj k tomu, že základné právo na súdnu ochranu nie je naplnené reálnym spôsobom. Odôvodnenie rozhodnutí dovoľuje účastníkom konania posúdiť, ako súd ich vec vyložil a aplikoval príslušné procesné predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodnutí o veci samej. Odôvodnenie rozhodnutia v tomto smere tvorí súčasť spravodlivého súdneho procesu a zodpovedá základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods.1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

14. Rozsah preskúmaného práva aj povinnosti odvolacieho súdu je určený rozsahom a dôvodmi odvolania, ktorým sa rozumejú napadnuté výroky rozhodnutia súdu prvého stupňa (§ 379 a 380 ods. 1 CSP). Pri rozhodovaní o odvolaní odvolací súd zisťuje aj to, či odôvodnenie preskúmaného rozhodnutia súdu prvého stupňa je riadne odôvodnené vo vzťahu ku všetkým preskúmaným výrokom daného rozhodnutia. Nedostatok odôvodnenia v podstatných súvislostiach možno vo všeobecnosti posúdiť ako odňatie možnosti účastníka konať pred súdom, a to v tom smere, že v odvolaní nemôže podľa § 363 CSP uviesť a namietat konkrétne nesprávny postup súdu alebo právny názor súdu, ak tento čiastočne alebo úplne absentuje.

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým strane v konaní znemožní realizáciu jej procesných práv, priznaných jej v civilnom sporovom konaní. O naplnenie tohto odvolacieho dôvodu ide vždy aj vtedy, ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, čo má za následok jeho nepresvedčivosť. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu a inú právnu ochranu vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (Nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 236/06). Odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné.

16. Z ustálenej judikatúry ESLP vyplýva, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Judikatúra tohto súdu však nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Van de Hurk v. Holandsko, Ruiz Torija c. Španielsko z 9.

decembra 1994, séria A, č. 303- A, s.12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

17. Rovnako Ústavný súd Slovenskej republiky v zhode s rozhodovacou praxou ESLP stabilne judikuje, že povinnosť súdu odôvodniť svoje rozhodnutie neznamená automaticky povinnosť poskytnúť podrobnú odpoveď na každý nastolený argument. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, III. ÚS 191/2013).

18. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vyššie uvedené kritériá kladené na odôvodnenie rozhodnutia nespĺňa, na čo dôvodne vo svojom odvolaní žalovaný poukazuje. Je tomu tak predovšetkým z dôvodu, že v odôvodnení rozsudku úplne absentuje zdôvodnenie aplikácie ust. § 146 ods. 2 OZ na nehnuteľnosti, ktoré sú preukázateľne v podielovom spoluvlastníctve žalobkyne a žalovaného, napriek tomu, že žalobkyňa v žalobe uviedla, prečo žiada vylúčenie žalovaného i z nehnuteľností nepatriacich do BSM. Ďalej odvolací súd zistil, že súd napadnutým rozsudkom rozhodol o úplnom vylúčení žalovaného z užívania nehnuteľností bez toho, že by toto vylúčenie nejako časovo obmedzil, čo je neprípustným zásahom do vlastníckeho práva žalovaného. Súd prvej inštancie už z výsluchu žalobkyne na pojednávaní dňa 15.08.2016 mal zistené, že manželstvo účastníkov bolo v priebehu sporu právoplatne rozvedené rozsudkom sp.zn. 14C/181/2016 zo dňa 13.06.2016, právoplatné 28.07.2016 a túto skutočnosť nijako nevyhodnotil z hľadiska ust. § 146 ods. 2 OZ, ktoré sa týka manželov. Nepripojením rozvodového spisu nedostatočne zistil skutkový stav týkajúci sa dôvodov rozvodu manželstva, z ktorého by bolo možné posúdiť či strany sporu od prepustenia žalovaného z väzby (13.04.2016) bývali v spoločnom dome a či žalobkyni hrozil psychické alebo fyzické násilie zo strany žalovaného aj v čase rozhodovania súdu prvej inštancie. Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie preukazovala násilné správanie sa žalovaného trestným konaním z ktorého je zrejmé, že ide o skutky zo dňa 07.01.,13.01. a 16.01. 2016, za ktoré bol žalovaný dňa 18.1.2016 vzatý do väzby a prepustený 13.04.2016, kedy bol aj vydaný trestný rozkaz sp. zn. 4T/34/2016, ktorým boli uvedené skutky posúdené ako pokračovací prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1,2 písm.b/ Tr. zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody na 10 mesiacov s podmienčným odkladom na skúšobnú dobu 2 roky.

19. Odvolací súd za nepreskúmateľný považuje rozsudok súdu prvej inštancie aj v posúdení dohody uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 27.05.2016 o spoločnom užívaní nehnuteľností ako absolútne neplatnej podľa § 37 OZ majúca za to, že ju žalobkyňa neuzatvorila slobodne a vážne ale pod vplyvom strachu zo žalovaného. Tento záver súdu prvej inštancie nevyplýva z dokazovania, je to len tvrdenie žalobkyne, ničím nedoložené a súd nezdôvodnil na základe akých dôkazov prijal tento záver.

20. Žalovaný uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) CSP (rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.

21. Súd prvej inštancie síce použil správny právny predpis, ktorý aplikoval na daný skutkový stav, no ako je vyššie uvedené, nijako nezdôvodnil prečo ho aplikoval aj na nehnuteľnosti v podielovom spoluvlastníctve a či v čase jeho rozhodovania mohol toto ustanovenie aplikovať, keďže strany sporu už neboli manželmi (manželstvo bolo právoplatne rozvedené) .

22. Z cit. ust. § 220 ods. 2 CSP vyplýva, že súd prvej inštancie je povinný v odôvodnení uviesť, ktoré skutočnosti (skutkové zistenia) boli dokazovaním, zhodnými tvrdeniami účastníkov alebo iným zák. predpísaným spôsobom - podľa jeho názoru - preukázané a ktoré nie, príp. tiež, ktoré z nich sú

pre rozhodnutie veci bezvýznamné. Pri každej jednotlivaj, preukázanej i nepreukázanej, skutočnosti (skutkovom zistení) musí stručne a jasne uviesť, ako k tomuto záveru dospel, teda z akých dôkazov - podľa jeho názoru- záver vyplýva, ako tieto dôkazy podľa § 191 - 194 CSP hodnotil, a to najmä vtedy, ak šlo o dôkazy protichodné, a prečo nevyhoveli všetkým návrhom účastníkov na vykonanie dôkazov, pričom svoj výklad musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejednávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a p. a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti (skutkové zistenia) je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave veci (do tzv. skutkovej vety), ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav veci (§ 215 CSP) a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Posúdením veci po právnej stránke treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Podľa ustálenej súdnej praxe rozhodnutie nie je preskúmateľné predovšetkým v prípade, že z jeho odôvodnenia nevyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, resp., keď sú právne závery v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami alebo z nich v žiadnej novej interpretácii odôvodnenia nevyplývajú.

23. Ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, lebo neobsahuje žiadne dôvody alebo obsahuje iba nedostatočné dôvody, prichádza do úvahy len zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nie je potrebné skúmať existenciu aj prípadných ďalších uplatnených odvolacích dôvodov. Napadnutý rozsudok nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 220 ods.2 CSP a zásadám súdnej praxe a je nepreskúmateľný a riadne neodôvodnený. Takýmto postupom súdu prvej inštancie bola žalovanému odňatá možnosť konať pred súdom, s ohľadom na právo strany podať odvolanie proti riadne odôvodnenému . rozhodnutiu. Navyše nedostatok riadneho a náležitého odôvodnenia bráni odvolaciemu súdu vôbec posúdiť jeho správnosť a preto sa odvolací súd k právnemu posúdeniu vevi nevyjadruje.

24. K žalobkyňou namietaným prostriedkom procesnej obrany žalovaného uplatneným v odvolacom konaní, odvolací súd dodáva, že tvrdenie žalovaného o prebiehajúcom konaní o vyporiadaní BSM je z hľadiska ust. § 336 písm. h) CSP prostriedkom procesnej obrany žalovaného, ktorý mohol uplatniť v odvolacom konaní, pretože ide o novú skutočnosť podstatnú pre rozhodnutie vo veci, ktorú nemohol žalovaný uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie, pretože konanie o vyporiadanie BSM začalo až po vydaní napadnutého rozsudku.

25. Odvolací súd s ohľadom na uvedené nemal dostatok podkladov pre to, aby rozsudok v napadnutej časti potvrdil alebo zmenil. Preto napadnutý rozsudok ako nepreskúmateľný podľa § 389 ods. 1 písm. b) a § 391 ods. 1 CSP zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V ďalšom konaní súd prvej inštancie vec znovu prejedná a rozhodne, s prihliadnutím na skutkový stav zistený v čase jeho rozhodovania (§ 217 ods. 1 CSP), pričom v novom rozhodnutí svoje skutkové závery z právneho hľadiska odôvodní tak, aby nové rozhodnutie zodpovedalo požiadavke presvedčivosti súdneho rozhodnutia a v rámci toho aj jeho preskúmateľnosti. V novom rozhodnutí rozhodne zároveň aj o trovách konania, vrátane trov konania odvolacieho (§ 396 ods. 3 CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c)

dovolať v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).